

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120246428
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120246428.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členiek senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, zastúpený advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, vedený v SAK pod reg.č. 5610, proti žalovanému: M. Š., J.. XX.XX.XXXX, G. L., K. XXX/XX, právne zastúpený advokátom JUDr. Petrom Vachanom, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 6.607,99 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 5Csp/30/2020-151 zo dňa 19.09.2023, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje a vec vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 6.607,99 EUR, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.607,99 EUR od 27.07.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) ako aj náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 17.02.2020 sa žalobca v upomínacom konaní domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny vo výške 6.607,99 EUR, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.607,99 EUR od 27.07.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca, Všeobecná úverová banka, a. s., poskytol žalovanému na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg.č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 12.01.2016 (ďalej len „Zmluva“) úver vo výške 7.500,00 EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť vo forme dojednaných pravidelných mesačných splátok. Žalovaný v rozpore so zmluvnými dojednaniami svoj záväzok neplnil riadne a včas, preto ho právny predchodca žalobcu vyzval na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Keďže žalovaný napriek písomnej výzve, právneho predchodcu žalobcu, svoj dlh nezaplatil, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy vyhlásil ku dňu 18.06.2017 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom zo dňa 19.11.2019, bola pohľadávka voči žalovanému postúpená žalobcovi, o čom bol žalovaný upovedomený písomným oznámením postupcu. Žalobca si v konaní uplatňuje voči žalovanému len časť postúpeného nároku v sume nesplatennej dlžnej istiny úveru vo výške 6.607,99 EUR, ktorú žalovaný žalobcovi napriek predžalobnej upomienke nezaplatil.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz sp.zn. 8Up/391/2020 zo dňa 30.03.2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu vo výške vo výške 6.607,99 EUR, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.607,99 EUR od 27.07.2017 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 1.029,03 EUR. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal žalovaný

v zákonnej lehote odpor s vecným odôvodnením, ktorým nárok žalobcu poprel v celom rozsahu čo do dôvodu a výšky.

4. Žalovaný v podanom odpore namietal, že Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), čo má za následok, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Uviedol, že Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. a v Zmluve je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) v neprospech spotrebiteľa. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C - 377/14 vo veci Ernst A. V., E. V. proti FINWAY, a.s., v ktorom ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru, označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

Ak žalovaný na základe Zmluvy reálne čerpal sumu 7.350,-EUR (žalovanému bol okamžite započítaný poplatok vo výške 150,- EUR), čo vyplýva z výpisu z účtu žalovaného, pričom v Zmluve je uvedený nesprávny údaj 7.500,- EUR, čo má rovnaké následky ako keby v Zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v Zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru.

Zmluva obsahuje nesprávny RPMN aj z toho dôvodu, že právny predchodca žalobcu nezapočítal do výpočtu RPMN aj náklady spojené s poistením, zo Zmluvy nie je preukázané, že poskytnutie úveru nebolo podmienené prístupím k poisteniu a preto Zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN.

5. Podľa názoru žalovaného zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca nepredložil doručku k žiadnej z predložených upomienok a zároveň ani jedna z predložených upomienok nepredstavuje výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne dva úkony; prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/84/2018 zo dňa 26.04.2018 v zmysle ktorého „... V súdnej veci je nepochybné, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol/je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák. (citovaného v napadnutom rozsudku) je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Žalobca ani len konkrétne skutkovo netvrdí, že by vyššie spomínanému listu zo dňa 20.5.2013 (označenému ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) takéto upozornenie predchádzalo. Následne je nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom - s § 53 ods. 9 Obč. zák. - je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom (§ 39 Obč. zák.). Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vznikutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcim spore. ...“

Keďže žalobca nepredložil výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nepreukázal splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Z uvedeného dôvodu neuhradené splátky zročné od uzatvorenia Zmluvy do 19.01.2020, pokiaľ neboli uhradené, sú premlčané a zároveň žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žalobného návrhu, teda splátky zročné od 19.02.2020 do 19.09.2024, keďže v tejto časti bol žalobný návrh podaný predčasne.

6. V ďalšom žalovaný citoval ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v kontexte ktorého poukázal na právny názor najvyššej súdnej autority v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 a aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodrzaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej

časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, a to kumulatívne.

V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/151/2018 zo dňa 08.01.2019, v ktorom odvolací súd uviedol, že výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nepredstavuje oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru „... Zákonné ust. § 92 ods. 8 ZoB hneď v prvej časti prvej vety vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Ak zákon hovorí o omeškaní klienta banky so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, potom sa nesplnená povinnosť musí rozhodne týkať splatných splátok úveru. Citované ust. § 92 ods. 8 ZoB umožňuje banke postúpiť pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou za predpokladu doručenia písomnej výzvy klientovi banky a potom, čo je dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Žalobca v konaní nepreukázal písomnú výzvu banky adresovanú žalovanej na splnenie dlhu, ktorá musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní a ktorá je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky. Žalobca totiž nepreukázal, aby banka skutočne doručila takúto výzvu žalovanej. Výzvu na úhradu dlhu totiž nenapíňa list zo dňa 02. 12. 2012 označený ako „vyhlásenie predčasnej splatnosti celého dlžného zostatku“ (č. l. 137 spisu). Žalobca teda v konaní nijako nepreukázal, aby doručil písomnú výzvu klientovi banky podľa § 92 ods. 8 ZoB adresovanú žalovanej. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovanej. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou klientovi banky je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, žeby táto písomnosť existovala a žeby bola žalovanej aj reálne doručená. ...“

S poukazom na uvedené, žalovaný namieta, keďže žalobca existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nepreukázal, logicky ani lehotu 90 dní, preto neboli splnené podmienky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu.

7. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vychádzal zo zistení, že právny predchodca žalobcu, Všeobecná úverová banka, a.s. a žalovaný uzatvorili dňa 12.01.2016 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky vo výške 7.500,00 EUR ako bezúčelový spotrebiteľský úver s dohodnutou úrokovou sadzbou fixnou počas celej doby splatnosti úveru vo výške 11,40 % p. a.. Žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver 95-timi mesačnými anuitnými splátkami vo výške 126,56 EUR vrátane poistného, so splatnosťou prvej splátky dňa 19.02.2016 a termínom konečnej splatnosti daň 19.12.2023, so zaplatením celkovej sumy 11.595,02 EUR. Žalovaný úver riadne a včas nesplácal, čím porušil zmluvne dohodnuté podmienky a dostal sa s úhradou svojho záväzku do omeškania. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 29.11.2019 súd zistil, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že ku dňu 26.11.2019 postúpil svoju pohľadávku voči nemu, vyplývajúcu zo Zmluvy uzavretej dňa 12.01.2016, na žalobcu. Z výzvy zo dňa 30.03.2017 súd prvej inštancie zistil, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej pohľadávky vo výške 389,84 EUR, pozostávajúcej z istiny 163,35 EUR, úroku vo výške 198,09 EUR, úroku z omeškania vo výške 0,66 EUR, poplatkov vo výške 27,74 EUR s upozornením na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere.

8. Takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, ods. 2 a ods. 8, § 2 písm. a), b) a c), § 9 ods. 2, ods. 6, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 497 Obchodný zákonník, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a po vecnej stránke dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom konania bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol zo zmluvy o pôžičke. Predmetná Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o pôžičke je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), tak ako odôvodnil v odseku 25. napadnutého rozhodnutia.

9. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ďalej odôvodnil v odseku 26. napadnutého rozhodnutia tým, že nemá pochybnosti o tom, že predmetná Zmluva je zmluvou typovou, že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, čo vyplýva z uzavretej Zmluvy, že neexistujú pochybnosti o tom, že pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti, že Zmluva bola uzavretá ako formulárová zmluva, obsah ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť a že ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. V ďalšom súd prvej inštancie konštatoval dôvodnosť aplikácie právnej normy občianskeho práva a nie podnikateľského práva ktorá je pre spotrebiteľa nevýhodnejšia a odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo 20/09 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 61Cb/221/09. V ďalšom, v odseku 27. napadnutého rozhodnutia, súd prvej inštancie bez ďalšieho len konštatoval, že Zmluvu podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko za spotrebiteľský úver sa na účely tohto zákona považuje (o.i.) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.); a pokiaľ ide o Zmluvu, konštatoval, že žalovaný má s poukazom na § 2 písm. a) citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, a teda ani preukazované, že žalovanému bol úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania resp. podnikania a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovaným vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. V odseku 28. napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie vyslovil záver, že na základe vykonaného dokazovania považoval nárok žalobcu za nesporný, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný uzatvoril dňa 12.01.2016 s právnym predchodcom žalobcu Zmluvu o úvere a že žalovaný sa dostal so splácaním poskytnutého úveru do omeškania a preto zaviazal žalovaného na úhradu istiny vo výške 6.607,99 EUR a následne v odseku 29. napadnutého rozhodnutia odôvodnil svoje rozhodnutie o priznané úroky z omeškania. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil v odseku 34. napadnutého rozhodnutia ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

11. Žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivý proces, keďže súd prvej inštancie sa nevyjadril k argumentom žalovaného, v zmysle ktorých právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a súd prvej inštancie vôbec neskúmal či žalobca má v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

12. Žalovaný po citácii ust. § 220 ods. 2 CSP, namietal odôvodnenie rozhodnutia a poukázal na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03, v zmysle ktorého, súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Podľa názoru žalovaného, odôvodnenie rozhodnutia bez vyhodnotenia listinného dôkazu, len na teoretickom základe, bez argumentov vychádzajúcich z konkrétnej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru je porušením práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa nevyjadril k argumentom žalovaného, v zmysle ktorých právny predchodca žalobcu nekonal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.); Zmluva je neplatná v zmysle § 53c Občianskeho zákonníka; väčšina položiek podľa výpisu z účtu predstavujú sankčné úroky, štandardné úroky, náklady na vymáhanie do vyhlásenia okamžitej splatnosti, náklady na vymáhanie po vyhlásení okamžitej splatnosti, pričom jednotlivé položky neboli preukázané resp. podložené hodnovernými listinnými dôkazmi preukazujúcimi ich výšku. Len samotný výpis z účtu nie je hodnoverným listinným dôkazom preukazujúcim zákonnosť a oprávnenosť takéhoto nároku.

13. Žalovaný namieta postup súdu prvej inštancie, ktorý nedoručil právnenému zástupcovi žalovaného vyjadrenie žalobcu s návrhom na pokračovanie spolu s výzvou, aby sa žalovaný vyjadril k vyjadreniu žalobcu k podanému odporu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). K otázke odôvodnenia súdneho

rozhodnutia žalovaný zdôraznil, že všeobecný súd v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny prítom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006). Poukázal tiež na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom) Žalovaný zdôraznil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje ani len zmienku o tom, ako súd prvej inštancie posúdil argumenty žalovaného.

14. Žalovaný s odkazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. namieta, a to s poukazom na citáciu z rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/117/2017 zo dňa 16.05.2017, rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019, rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 2CoCsp/42/2022 zo dňa 22.03.2023, keďže v čase uzatvorenia Zmluvy právny predchodca žalobcu nemal k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch žalovaného, reálne tak neposúdil aká finančná čiastka ostane žalovanému k dispozícii po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie spolu s mesačnou splátkou. Údaje z výpisu z registra klientskych informácií sú neúplné, nič nehovoriace, a tak právny predchodca žalobcu ani z týchto údajov nemohol mať vedomosť o príjmoch žalovaného. Poukazujúc na uvedené, žalovaný dospel k záveru o nedostatočnom zisťovaní bonity žalovaného v dôsledku čoho veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a tak nie je oprávnený požadovať jednorázové splatenie dlhu. Sankcia v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony, preto žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a zároveň keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a preto aj zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

15. Žalovaný s odkazom na citáciu ust. § 565 Občianskeho zákonníka namieta postup právneho predchodcu žalobcu s tým, že ak by sa pripustilo doručenie tretej upomienky (pokús o zmier zo dňa 03.10.2019) dňa 15.10.2019, lehota 15 dní na uhradenie omeškaných splátok uplynula dňa 30.10.2019, preto právny predchodca žalobcu mal vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky, t.j. ku dňu 22.11.2019. Avšak keďže právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru až dňa 08.01.2020, postupoval v rozpore s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, keď mimoriadnu splatnosť nevyhlásil do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Svoj názor žalovaný oprel o citáciu z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15.12.2020 uverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021, v zmysle ktorého právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

16. Žalovaný namieta, že žalobca nepreukázal odoslanie ani doručenie žiadnej upomienky. Žalobca ako dôkaz o doručení tretej upomienky predložil poštový podací hárok bez úradnej pečiatky Slovenskej pošty, a.s., ktorý však podľa názoru žalovaného nepreukazuje doručenie a ani snahu o doručenie poštovej zásielky a takisto vôbec nepreukazuje podanie tretej upomienky na poštovú prepravu. Poštový podací lístok bez presného označenia a identifikácie zásielky nepreukazuje odoslanie a ani doručenie uvedených listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalovaný citoval z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17CoCsp/5/2022 zo dňa 30.03.2022. K uvedenej námietke žalovaný zhrnul, keďže žalobcom predložený poštový podací hárok neobsahuje žiadnu pečiatku Slovenskej pošty, a.s., údaje v

ňom uvedené nie sú preukázané a nejde o hodnoverný dôkaz. Rovnako aj vo vzťahu k doručeniu tretej upomienky - žalobcom predložený výpis z informačného portálu Slovenskej pošty, a. s., ani tento výpis nepreukazuje, čo bolo obsahom doručovanej zásielky, a žalovaný popiera, že by obsahom doručovanej zásielky bola tretia upomienka. Žalovaný je tak názoru, že žalobca nepreukázal ani doručenie tretej upomienky, a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/292/2020 zo dňa 13.10.2022.

17. Žalovaný namieta postúpenie pohľadávky v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého možno postúpiť len splatnú pohľadávku a ak dôjde k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, ide o postúpenie, ktoré odporuje zákonu v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, zverejnený aj Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018 v bode 60: Postúpenie pohľadávky a zákon o bankách, kde v bode 25. dovolací súd uviedol „... Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. ...“, ako aj skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/61/2017 zo dňa 22.08.2018.

18. V závere podaného odvolania žalovaný zhrnul, keďže žalobca nepreukázal doručenie tretej upomienky pokusu o zmier, neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a preto podľa názoru žalovaného je nutné tretiu upomienku ako aj výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, považovať s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, za neplatné právne úkony. (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022).

19. Žalobca sa vyjadril k podanému odvolaniu v zásade len formálne s tým, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne, súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím sa v plnej miere stotožňuje. Žalobca navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil ako vecne správne a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v prospech žalobcu.

20. Dovolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

21. Z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva predovšetkým požiadavka, aby odôvodnenie rozhodnutia obsahovalo okrem iného, jasné a výstižné vysvetlenie toho, ktoré skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, tzn. že je povinnosťou súdu do záveru rozhodnutia o zistenom skutkovom stave veci (skutkovej vety) premietnuť, ktorý záver stručne vyjadruje zistený skutkový stav veci a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie veci.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. XXX-M., s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. XXX-G.; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, je povinnosťou súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou

proti takému uplatneniu (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS/119/03, sp.zn. IV. ÚS/115/03, III. ÚS 209/04).

Z uvedeného vyplýva, že zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutí je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

22. Úlohou odvolacieho súdu, s poukazom na odvolacie dôvody žalovaného a s poukazom na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, bolo posúdiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku. Už pri posúdení práva na spravodlivý proces musí odvolací súd bezpochyby konštatovať jeho porušenie, keďže súd prvej inštancie sa v svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal s námietkami/argumentáciou žalovaného špecifikovanú v podanom odpore, uvedenú v odsekoch 4. až 6. tohto rozhodnutia. Pričom vo vzťahu k námietkam uvedeným v podanom odpore je treba uviesť, že nejde o bezvýznamné resp. účelové tvrdenia (napr. že Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. - že Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru, v Zmluve je uvedená nesprávna RPMN, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, že žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitímáciu), ale ide o argumentáciu ktorá má pre konečné rozhodnutie zásadný význam.

Odvolací súd dospel k názoru, že odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie síce podriadil pod právny režim zákona č. 129/2010 Z. z. a z tohto citoval ustanovenia § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 8, § 2 písm. a), b), c), § 9 ods. 2, ods. 6, § 11 ods. 1 písm. a), avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval náležitú pozornosť ich aplikácii v predmetnej veci priamo vo vzťahu k Zmluve s dôrazom na to či Zmluva obsahuje zákonné náležitosti (§ 9) a následne mal vyhodnotiť a aplikovať dôsledky porušenia povinností (§ 11). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

23. Na tomto mieste odvolací súd dodáva, že v danom prípade sa jedná o právny vzťah strán sporu založený na základe spotrebiteľskej zmluvy, pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa, preto aj napriek tomu, že sa jedná o absolútny obchodný vzťah, súd na posúdenie veci okrem zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách aplikuje aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Cieľom zákonodarcu pri etablovaní právnej úpravy spotrebiteľských vzťahov bolo jednoznačne eliminovať dominantné, resp. zmluvne silnejšie postavenie dodávateľa (v tomto prípade žalobcu/jeho právneho predchodcu) voči spotrebiteľovi (v tomto prípade žalovaného). Súd prvej inštancie bol preto povinný skúmať, či v obsahu predmetnej Zmluvy, a to najmä v ustanoveniach upravujúcich vznik povinností a záväzkov na strane spotrebiteľa, nie sú medzi zmluvnými stranami dojednané, tzv. neprijateľné podmienky, spôsobujúce vznik značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň bol povinný preskúmať uzavretú Zmluvu aj z hľadiska jej podstatných obsahových náležitostí tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., a v prípade zistenia nedostatkov, resp. zistenia absencie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyvodiť z tohto následok predpokladaný ustanovením § 11 ods. 1 tohto zákona. (právny názor o obligatórnych náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutí pod sp.zn. 4Cdo/29/2023 zo dňa 28.06.2023)

24. Odvolací súd tiež upriamuje pozornosť na ust. § 565 Občianskeho zákonníka ktoré umožňuje, aby v prípade ak ide o plnenie v splátkach, veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola zaplatená niektorá splátka, ak to bolo medzi dlžníkom a veriteľom dohodnuté, môže veriteľ za predpokladu kumulatívne splnených skutočností: 1/ ak sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej pohľadávky.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že k okamžitému zosplateniu úveru nedochádza automaticky, resp. nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na

zaplatenie celého zvyšku dlhu. Pre splatnosť celej pohľadávky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka nie je významné, kedy mohol veriteľ dlžníka z dôvodu jeho omeškania so splátkami o zaplatenie celej pohľadávky najskôr požiadať, ale či a kedy sa rozhodol svoje oprávnenie využiť a či dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky skutočne vyzval. K zosplateniu úveru je totiž potrebný jednostranný adresný hmotnoprávny právny úkon žalobcu (resp. oprávneného subjektu ako veriteľa), ktorý bol doručený žalovanému, na základe ktorého žalobca (veriteľ) využil svoje oprávnenie vyplývajúce z Obchodných podmienok pre úver, t.j. oprávnenie žiadať predčasné splatenie celej pohľadávky naraz. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Lehota 15 dní začína plynúť nasledujúci deň potom, čo dodávateľovi vzniklo právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (§ 122 ods. 1 OZ). Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že dodávateľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár) Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESĽP - I. (§ 1 - § 135 C) vydavateľstvo Eurounion, spol. s. r. o., Bratislava, 2015, komentár k § 53 ods. 9, str. 758 a 759). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sa spotrebiteľ dostal do omeškania so zaplatením splátky, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, teda predčasne zosplatiť úver, najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (to znamená, že nie skôr), pričom súčasne musí upozorniť spotrebiteľa („súčasne“ znamená, vtedy keď veriteľ uplatňuje právo podľa § 565 po uplynutí najmenej troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky). Uvedené zákonné podmienky súd prvej inštancie musí riadne zistiť a aj následne vyhodnotiť.

25. Je tiež potrebné uviesť, že pred uzatvorením zmluvy o úvere má veriteľ povinnosť preveriť bonitu dlžníka v zmysle § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., pričom pri jej nesplnení zákon sankcionuje dodávateľa (banku) nemožnosťou vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, resp. pri hrubom porušení povinnosti aj bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, zdôrazňujúc, že prípadné nepreukázanie tejto povinnosti má primárne vplyv na otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pokiaľ by totiž banka (Všeobecná úverová banka, a.s.) nebola podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. oprávnená postúpiť pohľadávku, ktorú jej zákon zakázal predčasne zosplatiť ako sankciu za nesplnenie § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., čo ale vykonala ku dňu 18.06.2017, v nadväznosti na to by sa žalobca nemohol stať novým veriteľom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, z ktorého dôvodu by nebol aktívne vecne legitimovaným subjektom v konaní, pričom na uvedené súd prihlíada ex offo. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie má preskúmať dodržanie povinnosti dodávateľa skúmať úverovú bonitu spotrebiteľa (posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) z úradnej povinnosti (ex offo), ako vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 05.03.2020, sp. zn. U.-XXX/XX, v ktorom SD EÚ uviedol, že „... články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku. ...“ Vo svetle týchto záverov SD EÚ nepostupoval súd prvej inštancie správne, keďže sa uvedenou otázkou (splnenie povinnosti právnym predchodcom žalobcu skúmať úverovú bonitu žalovaného podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z.) ex offo nezaoberal, teda vec v uvedenom rozsahu nesprávne právne posúdil. Aj záver súdu prvej inštancie o tom, či žalobca postupoval v súlade s ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., má dopad na posúdenie, či žalobca v konaní je aktívne vecne legitimovaným subjektom vo vzťahu k uplatnenému nároku.

26. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvej inštancie bude nanovo posúdiť právny titul uplatnenej sumy 6.607,99 EUR s prísl. s tým, či právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., alebo či tieto povinnosti porušil, a sú tak naplnené predpoklady podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (t.zn. či právny predchodca žalobcu bol oprávnený požadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, súčasne posúdiť splnenie zákonných predpokladov pre postúpenie pohľadávky na žalobcu, či Zmluva obsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) a vo veci opätovne

rozhodnúť, odôvodnenie rozhodnutia vypracovať tak, aby zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 CSP, riadiac sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

27. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti pre ktoré dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť, postupoval z toho dôvodu, že tieto skutočnosti (namietané žalovaným) neboli predmetom skúmania v konaní pred súdom prvej inštancie, a to v záujme dodržania zásady dvojinštančnosti konania, ktorá je jednou zo základných zásad civilného procesu a jej dodržiavanie súdmi smeruje k zaisteniu práv účastníka konania na spravodlivý proces.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)